

1130

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 22 listopada 1999 r.

w sprawie norm powierzchni mieszkalnej dla osób uprawnionych do kwater wojskowych.

Na podstawie art. 26 ust. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 506 i Nr 106, poz. 678, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 86, poz. 964 i Nr 93, poz. 1063) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) normy powierzchni mieszkalnej przystługującej osobom uprawnionym do kwater wojskowych i osobom uwzględnianym przy jej przydziale,
- 2) wykaz chorób uprawniających do przyznania dodatkowej powierzchni mieszkalnej ze względu na stan zdrowia.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 86, poz. 433, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 506 i Nr 106, poz. 678, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 86, poz. 964 i Nr 93, poz. 1063).

§ 3. 1. W zależności od posiadanego stopnia wojskowego lub zajmowanego stanowiska służbowego oraz stanu rodzinnego ustala się następujące normy powierzchni mieszkalnej przystługującej osobom uprawnionym do kwatery:

- 1) generałom lub admirałom oraz innym oficerom zajmującym stanowiska służbowe oznaczone w etacie stopniem wojskowym generała lub admirała — kwatera o powierzchni mieszkalnej od 21 do 30 m², nie mniejsza niż dwa pokoje z kuchnią,
- 2) oficerom starszym i oficerom młodszym zajmującym stanowiska służbowe oznaczone w etacie stopniem wojskowym pułkownika lub komandora — kwatera o powierzchni mieszkalnej od 14 do 20 m², nie mniejsza niż jeden pokój z kuchnią,
- 3) innym żołnierzom zawodowym niż wymienieni w pkt 1 i 2 — kwatera o powierzchni mieszkalnej od 7 do 10 m², nie mniejsza niż samodzielny pokój.

2. Żołnierzom zawodowym będącym duchownymi, zajmującym stanowiska służbowe w duszpasterstwach wojskowych, nie posiadającym członków rodziny uwzględnianych przy ustalaniu przystługującej powierzchni mieszkalnej kwatery, dyrektor oddziału terenowego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, zwanej dalej „Agencją” przydziela kwaterę o jeden pokój większą niż określone w ust. 1. Przydział kwatery następuje w razie braku możliwości zakwaterowania w budynku plebanii kościoła garnizonowego.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor oddziału terenowego Agencji, za zgodą dyrektora oddziału rejonowego Agencji, może przydzielić żołnierzowi zawodowemu kwaterę o powierzchni mieszkalnej większej niż określone w ust. 1, z tym że dodatkowa powierzchnia nie może przekraczać 10 m².

§ 4. 1. Normy powierzchni mieszkalnej przystługującej osobom, o których mowa w art. 23 ust. 1 ustawy, ustala się na podstawie § 3 ust. 1, uwzględniając stopień wojskowy, jaki posiadały, lub stanowisko służbowe, jakie zajmowały w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

2. Normy powierzchni mieszkalnej przystługującej osobom, o których mowa w art. 23 ust. 2 ustawy, ustala się na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3, uwzględniając osoby uprawnione do wojskowej renty rodzinnej.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przepis § 3 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. 1. Dodatkowa powierzchnia mieszkalna kwatery, przyznana na stałe ze względu na stan zdrowia, wynosi od 7 do 10 m².

2. Decyzję o przyznaniu uprawnień do dodatkowej powierzchni mieszkalnej, o której mowa w ust. 1, wydaje wojskowa komisja lekarska na zasadach i w trybie przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 czerwca 1992 r. w sprawie zasad określania zdolności do czynnej służby wojskowej oraz właściwości i trybu postępowania wojskowych komisji

lekarskich w tych sprawach (Dz. U. Nr 57, poz. 278 i z 1994 r. Nr 31, poz. 113).

3. Wykaz chorób uprawniających do dodatkowej powierzchni mieszkalnej ze względu na stan zdrowia określa załącznik do rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 listopada 1999 r. (poz. 1130)

WYKAZ CHOROÓB UPRAWNIAJĄCYCH DO DODATKOWEJ POWIERZCHNI MIESZKALNEJ ZE WZGLĘDU NA STAN ZDROWIA

I. Przewlekłe choroby stwierdzone przez wojskową komisję lekarską:

- 1) zespół nabytego braku odporności (AIDS),
- 2) choroby skóry wymagające długotrwałego i uciążliwego leczenia, w szczególności z rozległymi ubytkami skóry i naskórka oraz przetokami — nie rokujące szybkiego wygojenia, pyłodermie, łuszczyca, rybia łuska, atopowe zapalenie skóry, choroby pęcherzowe o podłożu autoimmunologicznym, liszaj rumieniowaty, twardzina uogólniona,
- 3) przewlekły zanikowy cuchnący nieżyt nosa (ozena),
- 4) schorzenia przebiegające z nietrzymaniem kału bądź moczu, w których leczenie operacyjne nie przyniosło poprawy,
- 5) przewlekła niewydolność oddechowa w przebiegu przewlekłych schorzeń układu oddechowego,
- 6) stała tracheostomia niezależnie od pierwotnej przyczyny,
- 7) choroby psychiczne (w tym psychozy endogenne — schizofrenia paranoidalna, parafrenia, choroba afektywna jedno- i dwubiegunowa, zespół psychoorganiczny z zaawansowanym otępieniem lub charakteropatią) potwierdzone stacjonarnym leczeniem szpitalnym, powodujące całkowitą niezdolność do pracy,
- 8) głęboki niedorozwój umysłowy,

- 9) choroby układu nerwowego powodujące duże upośledzenie sprawności ogólnej (skutki urazów okołoporodowych, stwardnienie rozsiane, miastenia, niedowładny niezależnie od pierwotnej przyczyny, schorzenia przebiegające z ruchami mimowolnymi, zaburzenia opuszkowe oraz padaczka z częstymi napadami),
- 10) niewydolność krążenia w klasie III i IV według NYHA — niezależnie od przyczyny, która ją powoduje.

II. Uprawnienia przyznawane przez wojskową komisję lekarską ze względu na stan zdrowia w stosunku do osób:

- 1) które w związku z trwałym kalectwem mają ograniczoną w znacznym stopniu zdolność poruszania się i wymagają opieki osób trzecich, oraz osób, które z uwagi na rodzaj kalectwa wymagają specjalnego przystosowania pomieszczenia, w szczególności zainstalowania w zajmowanym lokalu urządzeń ułatwiających samoobsługę albo niezbędnych do prowadzenia rehabilitacji w warunkach domowych,
- 2) których stan zdrowia uzasadnia używanie ręcznego wózka inwalidzkiego,
- 3) których stan zdrowia z innych niż wymienione w pkt 1 i 2 schorzeń uniemożliwia wspólne przebywanie z innymi osobami w jednym pomieszczeniu.